

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 27Cbi/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122502387
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Antalová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6122502387.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v právnej veci žalobcu FAUNIS, družstvo, Internátna 679/43, 974 04 Banská Bystrica, IČO: 52 183 335, zast. JUDr. Jakub Cvejkuš, Námestie SNP 74/28, 96 01 Zvolen proti žalovanému A. B., bytom C. XX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 100,-Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému právo na náhradu trov tohto konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou domáhal zaplatenia sumy 100 eur s príslušenstvom ako časti zákonnej odmeny správcu podľa § 12a a § 10 vyhlášky č. 665/2005 Z.z. V rámci konania o oddĺžení žalovaného podľa 4. časti zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len "ZKR") bol rozhodnutím konkurzného súdu do funkcie správcu ustanovený JUDr. Tomáš Kohút, so sídlom Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, IČO: 47 235 868, zapísaný v zozname správcov vedeným MS SR pod č. S1254 V zmysle nižšie uvedených záväzných ustanovení vznikla správcovi za výkon tejto funkcie odmena. Podľa § 12a Vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, "za výkon funkcie v konaniach podľa štvrtej časti zákona patrí správcovi paušálna odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania v súhrnnej výške 500 eur." Podľa § 10 Vyhlášky, ak je správca alebo predbežný správca platiteľom dane z pridanej hodnoty, jeho odmena podľa tejto vyhlášky sa zvyšuje o daň z pridanej hodnoty. Nakoľko je a v čase vykonávanie funkcie správcu v konkurze na majetok žalovaného aj bol správca JUDr. Tomáš Kohút registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty pod IČ DPH: E., odmena správcu sa v zmysle citovaného ustanovenia zvyšuje o DPH. Celková odmena spolu s DPH pre správcu JUDr. Tomáša Kohúta tak predstavovala sumu 600,00 EUR. Správca ako pôvodný veriteľ vyzval žalovaného na úhradu dlhu písomnou formou. Predžalobná výzva bola žalovanému doručená 13.05.2020, pričom lehota na plnenie bola stanovená do 15.05.2020. Nakoľko dlh nebol splnený riadne, žalovaný sa dostal do omeškania dňa 16.05.2020 s úhradou časti dlžnej sumy. Odmena správcu bola v súlade so zákonom čiastočne uhradená do sumy 500,00 EUR. Zvyšná časť zákonnej odmeny správcu, t.j. 100,00 EUR, ktorá je predmetom tejto žaloby, nebola správcovi uhradená. Z dôvodovej správy k novele zákona č. 7/2005 Z. z. prijatej zákonom č.377/2016 Z. z., ktorou boli do zákona zakomponované ustanovenia o oddĺžení fyzických osôb v konkurze vyplýva, že subjektom, ktorý má uhrádzať odmenu správcu je dlžník: "(§166j) Správcu súd ustanovuje náhodným výberom podobne ako v konkurze podľa druhej časti zákona. Pri porušení povinnosti alebo pri zákonnej prekážke súd správcu odvolá. Nad správcom vykonáva dohľad tým spôsobom, že od neho môže vyžadovať správy a vysvetlenia. Ustanovenie rieši aj odmeňovanie správcu. Za výkon funkcie patrí správcovi odmena a náhrada nevyhnutných nákladov. Odmenu a náhradu nákladov

platí v konaní o oddlžení dlžník a to zo svojho majetku v rámci rozvrhu výťažku alebo priamo." Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka postúpená žalobcovi, ktorý je v súčasnosti aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie uvedenej pohľadávky. Uplatňovaný nárok vyplýva zo zákona, nie je a nemôže byť teda nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy. Veriteľ si uplatňuje spolu s dlžnou sumou aj zákonný úrok z omeškania. Vzhľadom na charakter dlžnej sumy ako aj skutočnosť, že dlžník bol vyzývaný na zaplatenie dlžnej sumy pôvodným veriteľom v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka, je dlžník v omeškani so zaplatením dlžnej sumy najneskôr od do dňa nasledujúceho po dni, kedy mal v zmysle výzvy pôvodného veriteľa poskytnúť plnenie.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 04.01.2023 platobný rozkaz č.k. 22Up/1423/2022, ktorým uložil žalovanému zaplatiť žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne od 16.05.2020 až do zaplatenia.

3. Žalovaný podal voči platobnému rozkazu odpor, ktorý odôvodnil poukazom na ust. § 166j ods. 5 zákona č. 7/2005 Z. z. v platnom znení s tým, že paušálna odmena v zmysle vyššie uvedeného zahŕňa všetky náklady spojené s vedením konkurzného konania a teda všetky náklady (vrátane DPH) sú uhrádzané z tejto paušálnej odmeny. Paušálna odmena už bola podľa vyjadrení žalobcu uhradená. Voči žalobcovi ako správcovi teda boli splnené všetky peňažné nároky a správca v zmysle platných právnych predpisov nemá v danom prípade nárok na akýkoľvek ďalší doplatok od úpadcu / dlžníka. Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie Centra podpory pre dane Finančného riaditeľstva SR zo dňa 13. 07. 2017, podľa ktorého " prijatá platba preddavku sa rozdelí na základ dane a daň, tj. platba: 1,20 = základ dane, základ dane: 100 x 20 - daň, čo znamená, že pri preddavku 500 je ZD 416,67 a pri doplatku 100 je ZD 83,33 a daň 16,67." Tento výpočet Centra podpory pre dane Finančného riaditeľstva poukazuje na skutočnosť, že Správca nemá nárok na ďalších 100,- Eur, pretože suma preddavku vo výške 500,00 eur zahŕňa aj prípadnú daň z pridanej hodnoty. Ak správca príjme ďalšiu platbu, táto podlieha dani z príjmov aj dani z pridanej hodnoty. Centrum podpory pre dane Finančného riaditeľstva vo svojom vyjadrení vysvetľuje správcovi, že preddavok vo výške 500,- Eur zahŕňa aj jeho náklady. Preddavok je suma poskytnutá na paušálnu odmenu správcu a paušálnu náhradu nevyhnutných nákladov spojených s vedením konania. Paušálna odmena, tj. odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov je jedna suma, ktorá sa rovná základu dane tak, ako to vyplýva z dikcie samotného ust. § 12a písm. a) Vyhlášky č. 655/2005 Z.z., podľa ktorého za výkon funkcie v konaniach podľa štvrtej časti zákona patrí správcovi paušálna odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania v súhrnnej výške 500,- Eur. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že akékoľvek nároky správcu v konaní o oddlžení sa uhrádzajú výlučne z preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu a prípadne z výťažku zo speňaženia majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. Zákon neuvádza ďalšie možnosti, z ktorých by mohol správca uspokojovať svoje nároky. Uvedené je potvrdzované aj názormi Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý je vyjadrený na jeho webovom sídle v časti " Sekcia civilného práva MS SR pomáha riešiť problémy s osobným bankrotom" a k problematike § 166j " Odmena správcu a DPH " uvádza, že " Nie je možné si uplatňovať sumu zodpovedajúcu DPH od dlžníka mimo sumy preddavku či vymoženého výťažku." Uvedené taktiež vyplýva zo stanoviska Finančnej správy Slovenskej republiky, podľa ktorého "U osôb, platiteľov DPH, ktorých činnosť je vykonávaná ako slobodné povolania, ktoré majú odmenu určenú osobitnými predpismi (napr. súdni exekútori, notári, advokáti, správcovia konkurznej podstaty, znalci, tlmočníci, ...) je základom dane odplata, ktorú tieto osoby dostanú alebo majú dostať za poskytnutú službu, znížená o daň." S ohľadom na uvedené považuje žalovaný uplatňovanú pohľadávku za neopodstatnenú, konanie žalobcu za nekalé, v rozpore s platnými právnymi predpismi, aj s dobrými mravmi. Žiada, aby súd žalobu zamietol.

4. Žalobca na výzvu Okresného súdu Banská Bystrica v súlade s § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, podal návrh na pokračovanie v konaní a k podanému odporu žalovaného uviedol, že pôvodným veriteľom žalovanej pohľadávky bola správcovská spoločnosť SKP, k.s., ktorá vykonávala funkciu konkurzného správcu v konaní o oddlžení žalovaného. Za výkon tejto funkcie patrí správcom odmena vo výške 500 €, pričom ak je správca platiteľom dane z pridanej hodnoty, jeho odmena sa podľa vyhlášky zvyšuje o daň z pridanej hodnoty. Poukazuje na ust. § 12a a § 10 Vyhlášky č. 665/2005 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov a tvrdí, že nakoľko je a v čase vykonávania funkcie správcu v konkurze na majetok žalovaného bola správcovská spoločnosť SKP, k.s. registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty

pod IČ DPH: E., odmena správcu sa v zmysle citovaného ustanovenia zvýšila o DPH. Celková odmena spolu s DPH pre správcovskú spoločnosť SKP, k.s. tak predstavovala sumu 600,00 EUR. Paušálna odmena správcu bola v súlade so zákonom (§166j ods. 5 ZKR) pôvodnému veriteľovi čiastočne uhradená avšak len do sumy 500,00 EUR a zvyšná časť zákonnej paušálnej odmeny správcu, t. j. 100,00 EUR správcovi uhradená nebola. Paušálna odmena správcu bola pôvodnému veriteľovi čiastočne uhradená z preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu, ktorý uhradil prostredníctvom Centra právnej pomoci a konkurzného súdu pôvodnému veriteľovi dlžník, teda žalovaný. V súlade s § 24h ods. 4 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, sumu 500 € poskytuje dlžníkom Centrum právnej pomoci na zaplatenie preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu v konaní o oddĺžení konkurzom na účet príslušného súdu. Preddavok na úhradu paušálnej odmeny správcu teda hradia dlžníci prostredníctvom pôžičky poskytnutej od Centra právnej pomoci v súlade s § 24i zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. Žalovaný síce na základe tejto pôžičky od Centra právnej pomoci uhradil preddavok na úhradu odmeny správcu vo výške 500 EUR, avšak odmena správcu v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Vyhlášky vznikla vo výške 600 EUR. Je teda zrejmé, že zvyšná časť zo zákona vzniknutej pohľadávky správcu na zaplatenie odmeny vo výške 100 € nebola uhradená. Nakoľko medzi pôvodným veriteľom (správca) a žalovaným (dlžník v oddĺžení) vznikol zo zákona záväzkovo právny vzťah, obsahom ktorého je okrem iného nárok správcu na zaplatenie zákonnej odmeny voči žalovanému ako dlžníkovi, je vymáhanie predmetnej pohľadávky súdnou cestou legitímnym právom žalobcu ako veriteľa, ktorý nadobudol pohľadávku na základe jej postúpenia. Žalovaný v podanom odpore tvrdí, že pohľadávka predstavujúca neuhradenú časť zákonného nároku na odmenu správcu má byť uplatňovaná bez právneho dôvodu. Bližšie však žalovaný neuvádza prečo by tomu tak malo byť. Naopak, žalovaná pohľadávka vznikla zákonom predpokladaným spôsobom a do dňa vypracovania tohto vyjadrenia pohľadávka nezanikla a teda existuje a je vymáhateľná. V zmysle právnej teórie existuje päť základných dôvodov vzniku právnych vzťahov (záväzkov), a to:

- zo zákona
- na základe súdneho rozhodnutia
- z právnych úkonov, najmä zo zmlúv (ex contractu)
- z protiprávných úkonov (ex delicto)
- z iných zákonom uznaných právnych dôvodov (variae causarum figurae)

Právnym dôvodom, na základe ktorého vznikol záväzkový právny vzťah pôvodného veriteľa (konkurzný správca) a žalovaného (dlžník v oddĺžení) bol zákon č. 7/2005 Z. z. ako aj súdne rozhodnutie o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného a ustanovení pôvodného veriteľa do funkcie správcu. Na základe týchto skutočností vznikol záväzkový vzťah medzi pôvodným veriteľom (správcom) a žalovaným (dlžníkom v oddĺžení), obsah ktorého záväzkového vzťahu - práva a povinnosti jednotlivých účastníkov upravujú konkrétne zákonné ustanovenia ZKR a Vyhlášky. Týmito právami a povinnosťami na strane správcu je najmä povinnosť postupovať v konaní o oddĺžení dlžníka s potrebnou odbornou starostlivosťou, plniť konkrétne zákonné povinnosti (zistiť a následne speňažovať majetok dlžníka, prijímať prihlášky pohľadávok konkurzných veriteľov, po speňažení majetku vypracovať rozvrh majetku medzi konkurzných veriteľov, a pod.) a teda poskytovať služby konkurzného správcu v zákonom stanovenej kvalite. Na druhej strane, podľa prvej vety § 166j ods. 5 ZKR, "V konkurze má správca nárok na paušálnu odmenu, odmenu z výťažku a náhradu nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania". Ustanovením do funkcie teda vzniká správcovi priamo zo zákona (§ 166j ods. 5 ZKR) nárok na paušálnu odmenu (ktojej výšku upresňuje vykonávací predpis - Vyhláška v § 12a citovanej vyššie). Dlžník je teda príjemcom služby konkurznej správy, ktorú sám inicioval návrhom na vyhlásenie konkurzu, ktorú službu vykonáva v prospech dlžníka jeho konkurzný správca a nároky správcu na odmenu dlžník aj sám čiastočne financoval v minimálnom zákonom stanovenom rozsahu 500 €, pričom na účel získania týchto peňazí uzavrel zmluvu o pôžičke (dohodu o splátkach) s Centrom právnej pomoci. Je teda nepochybné, že medzi pôvodným veriteľom (správcom) a žalovaným (dlžníkom v oddĺžení) existoval záväzko-právny vzťah, z ktorého zo zákona vznikol pôvodnému veriteľovi nárok na úhradu zákonom stanovenej odmeny voči dlžníkovi v oddĺžení, teda žalovanému. Žalobca poukazuje na ust. § 488 Občianskeho zákonníka a uvádza, že každý záväzkový vzťah je definovaný jeho účastníkmi (veriteľ a dlžník) a obsahom záväzkového vzťahu (právo na plnenie - pohľadávka). V danom prípade bol pôvodným veriteľom správca a dlžníkom žalovaný a obsahom záväzkovo-právneho vzťahu právo veriteľa na zaplatenie zákonnej odmeny správcu. Do doby, dokiaľ záväzok dlžníka (v tomto prípade žalovaného) nezanikne niektorým zo zákonom dovoleným a predpokladaným spôsobom, tento jeho záväzok existuje a trvá a tomu zodpovedá právo veriteľa domáhať sa jeho splnenia súdnou cestou. Občiansky zákonník upravuje nasledovné možnosti zániku záväzkov:

splnením dlhu,
dohodou,
nemožnosťou plnenia,
uplynutím času,
smrťou dlžníka alebo veriteľa,
započítaním,
výpoveďou,
neuplatnením práva v učenom čase,
splynutím práva a povinnosti
a dohodou o urovaní.

Žalovaný v podanom odpore nepreukázal, že by nastal niektorý zo zákonných spôsobov zániku jeho záväzku uhradiť zvyšnú časť zákonnej odmeny správcu vo výške 100 EUR. Do doby dokiaľ nenastane zákonom predpokladaným spôsobom zánik záväzku, pohľadávka žalobcu voči žalovanému existuje naďalej a žalobca je oprávnený domáhať sa jej splnenia voči žalovanému ako svojmu dlžníkovi. Tvrdenie žalovaného v odpore, že paušálna odmena zahŕňa všetky náklady spojených s vedením konkurzného konania a teda všetky náklady (vrátane DPH) sú uhrádzané z tejto paušálnej odmeny, sa nezakladá na pravde a vôbec nekorešponduje s citovaným zákonným ustanovením § 166j ods. 5 ZKR, nakoľko si žalovaný zamieňa pojmy paušálna odmena správcu a preddavok na úhradu paušálnej odmeny správcu. Citované zákonné ustanovenie uvádza, že paušálna odmena správcu sa v samotnom konkurze uhrádza z preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu a z výťažku zo speňaženia tvoriaceho konkurznú podstatu, t.j. z majetku dlžníka (žalovaného). V žiadnom prípade nestanovuje teda, že paušálna odmena správcu zahŕňa všetky náklady spojené s vedením konkurzného konania a že všetky náklady vrátane DPH sa uhrádzajú z paušálnej odmeny, ako mylne interpretuje žalovaný (napokon DPH, o ktorú sa zvyšuje odmena správcu, ani nie je žiadnym nákladom konkurzu, ako opäť mylne tvrdí žalovaný, ale neoddeliteľnou časťou samotnej odmeny). Uvedené tvrdenie žalovaného nedáva samo o sebe ani zmysel, keďže samotný § 166j ods. 5 ZKR rozlišuje medzi paušálnou odmenou správcu a náhradou nevyhnutných nákladov spojenými s vedením konania ako samostatnými nárokmi správcu. Naopak ustanovenie § 166j ods. 5 ZKR ustanovuje, že nároky správcu (paušálna odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania) sa v konkurzne uhrádzajú z preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu (a nie z paušálnej odmeny ako nesprávne uvádza žalovaný). Vzhľadom na pojmovú nejasnosť zo strany žalovaného a zrejme neporozumenie uvedeného zákonného ustanovenia dospel žalovaný k nesprávnemu právnemu názoru, že paušálna odmena už bola pôvodnému veriteľovi uhradená. Uvedený názor však nekorešponduje so skutočným skutkovým a právnym stavom veci, kedy pôvodnému veriteľovi bol uhradený výlučne preddavok na úhradu paušálnej odmeny správcu (vo výške 500 €), pričom však paušálna odmena správcu v danom konkurznom konaní bola v súlade s § 12a a § 10 vyššie citovanej Vyhlášky vo výške 600 €. Vzhľadom na uvedené, bolo možné nárok veriteľa na paušálnu odmenu správcu uspokojiť len do výšky zloženého preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu t.j. do výšky 500 € a zvyšná časť paušálnej odmeny správcu 100 € zostala neuspokojená. Z ust. § 166j ods. 5 druhá veta ZKR nevyplýva (ako mylne tvrdí žalovaný), že v prípade, ak nedôjde k úhrade nároku správcu uvedeným spôsobom, tento nárok správcu voči žalovanému zaniká. Na tomto mieste žalovaný odkazuje na vyjadrenie v časti zániku záväzkov, nakoľko záväzok môže zaniknúť výlučne zákonom predpokladaným a dovoleným spôsobom. Je toho názoru, že ustanovenie § 166j ods. 5 druhá veta ZKR upravuje výlučne vzťah nároku správcu ku konkurznej podstate, t.j. upravuje, akým spôsobom správca uspokojuje svoje nároky v rámci konkurzného konania. To znamená, že uvedené ustanovenie zakotvuje oprávnenie správcu sám si uspokojiť (vyplatiť si) nároky voči dlžníkovi na paušálnej odmene z preddavku a z výťažku zo speňaženia majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. Týmito peňažnými prostriedkami - tj. majetkom úpadcu (žalovaného) - môže správca v rámci svojho oprávnenia nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu zákonom predpísaným spôsobom disponovať. Práve citované zákonné ustanovenia § 166j ods. 5. ZKR ho potom oprávňuje tieto peňažné prostriedky, ktoré sú súčasťou konkurznej podstaty (majetkom podliehajúcim konkurzu), použiť tak, že si z nich uspokojí (vyplatiť) svoje nároky voči dlžníkovi (odmenu a náhradu výdavkov). To je jediný možný interpretačný výsledok. Ak by mal byť význam ustanovenia § 166j ods. 5 ZKR (ako v rozpore s dikciou právnej normy podsúva žalovaný) taký, že paušálny nárok správcu na odmenu môže byť uspokojený výlučne z preddavku a z výťažku speňaženého majetku dlžníka, a v neuspokojenom rozsahu povinnosť dlžníka (žalovaného) zaniká, prípadne sa stane nevymáhateľným/ou, musel by byť tento právny osud neuspokojenej pohľadávky na tomto mieste výslovne ustanovený (čo však nie je). Ustanovenie § 166j ods. 5 ZKR teda nerieši právny osud neuspokojenej časti pohľadávky správcu, čo znamená,

že jej právny režim sa riadi všeobecnými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi vznik a zánik záväzkov (Občiansky zákonník). Zároveň ani žiadne iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu neuvádza, že nárok správcu, na ktorý nepostačuje preddavok alebo výťažok zo speňaženia majetku dlžníka, sa považuje za odpustený alebo inak zaniknutý, alebo že je voči dlžníkovi (teda žalovanému) nevymáhateľný (t.j. že síce existuje len ako naturálna obligácia, ale je oslabený o možnosť ho vymáhať). Faktický stav je pritom taký, že správca - platiteľ DPH - mal voči dlžníkovi pohľadávku 600 EUR s DPH, pričom v časti 500 EUR bola táto pohľadávka uhradená z preddavku. Vo zvyšnej časti 100 EUR žiadne ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu nezakladá zánik alebo nevymáhateľnosť tejto časti pohľadávky správcu voči dlžníkovi a v tomto prípade žalovanému. Uvedené dáva zmysel aj z pohľadu rovnosti a zákazu diskriminácie účastníkov právnych vzťahov. V opačnom prípade by totiž správcovia - platitelia DPH, boli za rovnakú prácu odmenení v menšom rozsahu ako správcovia, ktorí nie sú platitelia DPH (ktorým by patrila celá odmena 500 EUR, zatiaľ čo platiteľom DPH by patrila odmena 500 EUR, ktorej by ešte museli odvieť DPH a teda by boli odmenení bez dôvodu inak). Správnosti výkladu, ktorý prijal žalobca, nasvedčuje aj znenie dôvodovej správy (k novele ZKR prijatej zákonom č. 377/2016 Z.z., ktorou boli do ZKR zakomponované ustanovenia o oddĺžení fyzických osôb v konkurze:

"(§166j) Správca

Správca súd ustanovuje náhodným výberom podobne ako v konkurze podľa druhej časti zákona. Pri porušení povinnosti alebo pri zákonnej prekážke súd správcu odvolá. Nad správcom vykonáva dohľad tým spôsobom, že od neho môže vyžadovať správy a vysvetlenia. Ustanovenie rieši aj odmeňovanie správcu. Za výkon funkcie patrí správcovi odmena a náhrada nevyhnutných nákladov. Odmenu a náhradu nákladov platí v konaní o oddĺžení dlžníka a to zo svojho majetku v rámci rozvrhu výťažku alebo priamo." Čiže aj z dôvodovej správy vyplýva predpoklad, že odmena a výdavky správcu budú uspokojované buď z podstaty, alebo priamo dlžníkom, pričom citované ustanovenie § 166j, o ktoré jedine sa opiera argumentácia žalovaného, upravuje výlučne situáciu uspokojovania z konkurznej podstaty v rámci konkurzu, t.j. nie je použiteľné v tejto veci. Žalovaný v podanom odpore odkazuje na stanoviská Finančnej správy SR a Centra podpory pre dane Finančného riaditeľstva SR, ktoré však z právneho hľadiska relevantným spôsobom nesúvisia s uplatneným nárokom žalobcu v predmetnom súdnom konaní, ale uvádzajú metodické postupy pre daňové subjekty na účely určenia základu dane výlučne z pohľadu daňovej povinnosti a nie z hľadiska ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Uvedené potvrdzuje aj konštatovanie Finančnej správy, že nie je v ich kompetencii poskytovanie informácií k iným ako daňovým zákonom. Žalovaný navyše predmetné stanoviská dezinterpretuje a bez akéhokoľvek logického prepojenia z nich vyvodzuje nesprávne právne závery, že žalobca nemá mať nárok na ďalších 100 € pretože suma preddavku vo výške 500 € má zahŕňať aj prípadnú daň z pridanej hodnoty. Žiadne z citovaných stanovísk, však takýto záver nepripúšťa, práve naopak. Žalovaný v podanom odpore poukazuje na vyjadrenie Centra podpory pre dane Finančného riaditeľstva SR zo dňa 13.7.2017, ktoré sa vyjadruje k určaniu základu dane po prijatí platby preddavku. Uvedené vyjadrenie bližšie špecifikuje spôsob určenia základu dane v prípade preddavkovo hradeného plnenia (ktoré nepokrýva celý nárok veriteľa ako daňového subjektu), a to akým spôsobom má daňový subjekt rozložiť daňovú povinnosť medzi nároky, ktoré mu boli hradené z preddavku a ktoré mu uhradené neboli (resp. boli uhradené doplatkom). Z uvedeného stanoviska nie je možné za žiadnych okolností možné vyvodiť, že správca ako pôvodný veriteľ nemal nárok na 100 €. Žalovaný v podanom odpore poukazuje na aj stanovisko Finančnej správy SR vo vzťahu k určaniu základu dane z odmeny správcu, podľa ktorého: "U osôb, platiteľov DPH, ktorých činnosť je vykonávaná ako slobodné povolania, ktoré majú odmenu určenú osobitnými predpismi (napr. súdni exekútori, notári, advokáti, správcovia konkurznej podstaty, znalci, tlmočníci,...) je základom dane odplata, ktorú tieto osoby dostanú alebo majú dostať za poskytnutú službu, znížená o daň." Aplikujúc toto výpočtové pravidlo obsiahnuté v citovanom stanovisku Finančnej správy SR na prejednávajúcu vec, opätovne dospejeme len k výpočtu, ktorý je v súlade so žalobou, t.j.:

A) Odplata, ktorú správca má dostať (§ 12a v spojení s § 10 Vyhlášky) = $500 \text{ €} \cdot 120\% = 600 \text{ €}$

B) Zníženie o daň z pridanej hodnoty = $600 \text{ €} / 120 \cdot 20 = 100 \text{ €}$

C) Základ dane potom = $(A - B) = 500 \text{ €}$

Okrem toho žalovaný ani necituje ďalšiu časť tohto stanoviska, podľa ktorého: "Výšku protihodnoty správcu konkurznej podstaty určuje vyhláška. Ak podľa § 12a vyhlášky správcovi konkurznej podstaty patrí paušálna odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania v súhrnnej výške 500 eur, ktorá predstavuje konečnú protihodnotu, ktorú nie je možné zvýšiť, daň sa vypočíta podľa vzorca: $(500 \times 20) : 120$. Ak protihodnotu 500 eur je v zmysle vyhlášky možné zvýšiť, k protihodnote 500 eur sa uplatní daň, t. j. $500 \text{ eur} \times 20 \% = \text{daň}$." Z uvedeného vyplýva, že

v prípadoch, kedy je v zmysle vyhlášky (§ 10 Vyhlášky, ktorý ustanovuje, že odmena správcu sa zvyšuje o DPH) možné zvýšiť protihodnotu 500 € t. j. sa k protihodnote 500 € uplatní daň t.j. $500 \text{ €} \times 20\% = 600 \text{ €}$ s DPH. Je teda nepochybné, že paušálna odmena správcu (pôvodného veriteľa) nebola ako to nesprávne uvádza žalovaný 500 € vrátane DPH ale vo výške 600 € vrátane DPH, pričom správnosť uvedeného výpočtu potvrdzuje aj stanoviskom Finančnej správy SR, na ktoré poukazoval žalovaný vo svojom odpore. Žalovaný poukazuje v podanom odpore aj na názor Ministerstva spravodlivosti SR vyjadrený na jeho webovom sídle, podľa ktorého nie je možné uplatňovať sumu zodpovedajúcu DPH od dlžníka mimo sumy preddavku, či vymoženého výťažku. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) je orgánom, ktorý je oprávneným poskytovať záväzný výklad právnych predpisov jedine Najvyšší súd Slovenskej republiky. Výklad zákona podaný ministerstvom alebo iným štátnym orgánom nie je pre súdy za žiadnych okolností právne záväzný. Žalovaný v podanom odpore poukazuje dokonca len na neoficiálny názor ministerstva publikovaný na webovom sídle a nie oficiálny výklad Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky konkrétneho zákonného ustanovenia. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako predkladateľ zákona č. 377/2016 Z.z., ktorým došlo k novelizácii zákona č. 7/20005 Z.z., vo svojej vlastnej dôvodovej správe vysvetľuje dôvody a význam ním navrhovanej právnej úpravy, pričom ako predkladateľ a teda autor právnej úpravy uvádzal, že odmenu správcu uhrádza vždy dlžník zo svojho majetku a to buď v rámci rozvrhu výťažku alebo priamo (t. j. mimo konkurzu). Výklad právnych predpisov obsiahnutý v dôvodových správach k nim, je všeobecne právnou teóriou štandardne akceptovaným výkladom obsahu a zmyslu právneho predpisu. Žalobca považuje potom za nešťastné, keď Ministerstvo spravodlivosti SR o niekoľko rokov neskôr, uvádza na webovom sídle závery, ktoré sú v rozpore s jeho vlastným výkladom vo vlastnej dôvodovej správe, ktorú ako predkladateľ pripravoval. Na tomto mieste žalobca uvádza, že žalovanú pohľadávku nadobudol od pôvodného veriteľa, ktorým bola spoločnosť SKP, k.s. (konkurzný správca žalovaného), v rámci bežného obchodného styku a dištancuje sa od vyjadrení žalovaného, že konanie žalobcu má byť nekalé, v rozpore s dobrými mravmi a platnými právnymi predpismi. Konanie žalobcu nemôže napĺňať atribúty konania v rozpore s právnymi predpismi ani konania v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko si zákonným spôsobom na zákonom určenom štátnom orgáne uplatnil svoj nárok, o ktorom je presvedčený, že mu patrí.

5. Žalovaný sa podaním zo dňa 22.11.2023 vyjadril k vyjadreniu žalobcu; uviedol, že so žalobou nesúhlasí, uzatvoril Zmluvu dňa 15.11.2017 v zmysle § 24i zák. 327/2005 Z.z. dohodu o splátkovom kalendári, ktorú si riadne splnil.

6. Žalobca v podaní zo dňa 15.01.2024 uviedol, že zotrváva na všetkých predchádzajúcich písomných vyjadreniach a vzhľadom na skutočnosť, že od posledného písomného vyjadrenia žalobcu v tomto konaní došlo v totožných prípadoch (totožný žalobca, totožný predmet sporu len rozdielny žalovaný) k vydaniu viacerých rozhodnutí vo veci samej, žalobca konajúcemu súdu predkladá nasledovné listinné dôkazy:

- Rozsudok Okresného súdu Revúca zo dňa 16.3.2023, sp. zn. 4C/8/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 21.3.2023, sp. zn. 4C/14/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Brezno zo dňa 23.5.2023, sp. zn. 5C/10/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 29.05.2023, sp. zn. 8C/18/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 04.09.2023, sp. zn. 8Csp/51/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 19.06.2023 sp. zn. 15C/24/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 20.09.2023 sp. zn. 53C/22/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 17.08.2023 sp. zn. 18C/27/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 23.06.2023 sp. zn. 18C/52/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 21.07.2023 sp. zn. 23C/32/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 25.09.2023 sp. zn. 45C/27/2023 + doložka právoplatnosti
- Rozsudok Okresného súdu Bratislava zo dňa 19.03.2023 sp. zn. B5-74C/23/2023 + doložka právoplatnosti

Vyššie uvedené Okresné súdy sa stotožnili s argumentáciou žalobcu a v totožných prípadoch zaviazali žalovaných na úhradu dlžnej sumy. Poukazuje na ust. § 166a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. a uvádza,

že z uvedeného vyplýva, že v konkurze sa uspokojujú výlučne tie pohľadávky, ktoré vznikli pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz na dlžníka. A contrario všetky pohľadávky, ktoré vznikli po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol vyhlásený konkurz (inými slovami po vyhlásení konkurzu) sa neuspokojujú v rámci konkurzného konania a nevzťahuje sa na neoddĺženie dlžníka a sú voči dlžníkovi vymáhateľné. Uvedenou pohľadávkou je aj časť zákonnej odmeny konkurzného správcu, ktorá pohľadávka vznikla až po vyhlásení konkurzu ustanovením pôvodného veriteľa do funkcie správcu. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby Okresný súd Banská Bystrica v súlade so zásadou právnej istoty a legitímnych očakávaní zakotvenou v základných zásadách Civilného sporového poriadku rozhodol o predmetnej žalobe zohľadňujúc súdnu prax ostatných všeobecných a po vykonanom dokazovaní zaviazal žalovaného na úhradu žalovanej sumy a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov súdneho konania vo výške 100%. Zároveň žiadal, aby súd na pojednávaní rozhodol v neprítomnosti žalobcu ako aj právneho zástupcu, nakoľko je toho názoru, že nemôže uviesť žiadne nové skutočnosti, boli predložené všetky listinné dôkazy a nemá žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Súčasne vzhľadom na výšku žalovanej sumy (100 EUR) žiada odôvodňuje aj hospodárnosťou konania a záujmom nenavyšovania trov konania žalobcu, resp. v prípade úspechu aj náhrady trov konania protistrany. Zároveň však žiadal, že v prípade, ak by na pojednávaní boli súdom alebo protistranou navrhnuté akékoľvek dôkazy alebo by boli predložené nové tvrdenia, ktoré sú obranou proti žalobe, aby bolo zachované právo žalobcu byť oboznámený s takýmito skutočnosťami, ako aj právo vyjadriť sa k nim.

7. Súd sa oboznámil s Uznesením o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného, Osvedčením o registrácii pre DPH pôvodného veriteľa, faktúrou na sumu 600 €, Predžalobnou výzvou, doručenkou, Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 28.10.2022, Stanoviskom Finančnej správy SR.

8. Podľa § 166j ods. 5 ZKR, v konkurze má správca nárok na paušálnu odmenu, odmenu z výťažku a náhradu nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania. Tieto nároky sa uhrádzajú z preddavku na úhradu paušálnej odmeny správcu a z výťažku zo speňaženia majetku tvoriaceho konkurznú podstatu.

9. Podľa § 10 Vyhlášky č. 665/2005 Z.z., ak je správca alebo predbežný správca platiteľom dane z pridanej hodnoty, jeho odmena podľa tejto vyhlášky sa zvyšuje o daň z pridanej hodnoty.

10. Podľa § 12a ods. 1 tej istej vyhlášky, za výkon funkcie v konaniach podľa štvrtej časti zákona patrí správcovi paušálna odmena a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania v súhrnnej výške 500 eur.

11. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu bol súdom ustanovený správca v konkurze vyhlásenom na majetok žalovanej. Z ust. § 166j ods. 5 ZKR jednoznačne vyplýva, že správca má v konkurze nárok na paušálnu odmenu, odmenu z výťažku a paušálnu náhradu nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konkurzného konania. Rovnako jednoznačne toto zákonné ustanovenie stanovuje, z čoho sa tieto nároky správcu uhrádzajú - z preddavku na úhradu paušálnej odmeny a z výťažku zo speňaženia majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. Výšku paušálnej odmeny správcu a náhrady nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania upravuje ust. § 12a ods. Vyhlášky č. 665/2005 Z.z. sumou v súhrnnej výške 500Eur. Zároveň v ust. § 10 predmetná vyhláška jednoznačne stanovuje, že odmena správcu sa v prípade, že správca je platcom DPH, zvyšuje o daň z pridanej hodnoty. To znamená, že aj paušálna odmena správcu a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konkurzného konania podľa štvrtej časti zákona sa rovnako zvyšuje o daň z pridanej hodnoty. Pokiaľ je v konkurznej podstate majetok, ktorý je možné speňažiť, problém v interpretácii a následnej aplikácii týchto zákonných ustanovení zrejme v praxi nie je. Problém vzniká, ak v konkurznej podstate nie je žiaden majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť nárok správcu na zaplatenie paušálnej odmeny a náhrady nevyhnutných výdavkov podľa § 12a ods. 1 Vyhlášky zvýšenej o DPH, keďže preddavok zložený Centrom právnej pomoci je len 500 eur. Správca iné prostriedky z konkurzu nemá a DPH musí v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty bez ohľadu na to odvieť. Napriek tomu uplatnený nárok žalobcu voči dlžníkovi nemá oporu v zákone. Žalobca sa snaží zdôvodniť existenciu svojho nároku tým, že jeho žalovaná pohľadávka vznikla zákonom predpokladaným spôsobom, do dnešného dňa nezanikla a teda existuje a je vymáhateľná. Poukazuje na päť základných dôvodov vzniku právnych vzťahov (záväzkov), a tvrdí, že medzi pôvodným veriteľom (konkurzným správcom) a žalovaným (dlžníkom) vznikol záväzkový právny vzťah,

právnym dôvodom ktorého bol zákon č. 7/2005 Z. z. ako aj súdne rozhodnutie o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného a ustanovení pôvodného veriteľa do funkcie správcu. Na základe týchto skutočností mal medzi nimi vzniknúť záväzkový vzťah obsah ktorého záväzkového vzťahu- práva a povinností jednotlivých účastníkov upravujú konkrétne zákonné ustanovenia ZKR a Vyhlášky. Týmto právami a povinnosťami na strane správcu je poskytovať služby konkurzného správcu v zákonom stanovenej kvalite. Na druhej strane, podľa prvej vety § 166j ods. 5 ZKR má správca nárok na paušálnu odmenu, odmenu z výťažku a náhrad nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania. Ustanovením do funkcie teda vzniká správcovi priamo zo zákona (§ 166j ods. 5 ZKR) nárok na paušálnu odmenu (ktorej výšku upresňuje vykonávací predpis - Vyhláška v § 12a). Dlžník má byť teda príjemcom služby konkurznej správy, ktorú sám inicioval návrhom na vyhlásenie konkurzu, ktorú službu vykonáva v prospech dlžníka "jeho" správcu. Žalobca subsumoval tieto vzťahy medzi správcom a dlžníkom pod ust. § 488 Občianskeho zákonníka a uvádza, že "každý záväzkový vzťah je definovaný jeho účastníkmi (veriteľ a dlžník) a obsahom záväzkového vzťahu (právo na plnenie - pohľadávka). V danom prípade bol pôvodným veriteľom správca a dlžníkom žalovaný a obsahom záväzkovo-právneho vzťahu právo veriteľa na zaplatenie zákonnej odmeny správcu. Do doby, dokiaľ záväzok dlžníka (v tomto prípade žalovaného) nezanikne niektorým zo zákonom dovoleným a predpokladaným spôsobom, tento jeho záväzok existuje a trvá a tomu zodpovedá právo veriteľa domáhať sa jeho splnenia súdnou cestou". S uvedeným nemožno súhlasiť. Vzťah medzi správcom a dlžníkom v konkurznom konaní nie je záväzkovým právnym vzťahom podľa Občianskeho zákonníka; je právnym vzťahom upraveným výlučne a komplexne Zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Žalobca správne tvrdí, že práva a povinností jednotlivých účastníkov upravujú konkrétne zákonné ustanovenia ZKR a Vyhlášky, nie je preto zrejmé a žalobca nevysvetlil, na základe ktorého ustanovenia ZKR následne na právne vzťahy medzi správcom a dlžníkom aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a teda na základe čoho je možné na špecifické právne vzťahy v konkurze aplikovať ustanovenia všeobecného právneho predpisu upravujúceho súkromné občianskoprávne vzťahy. Občiansky zákonník ako všeobecný a základný predpis súkromného práva upravuje majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb a ďalšie vzťahy uvedené v § 1 ods. 2 a 3 tohto zákona. Zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii upravuje riešenie úpadku dlžníka speňažením jeho majetku a kolektívnym uspokojením jeho veriteľov alebo postupným uspokojením jeho veriteľov spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne, ako aj hroziaci úpadok a oddženie fyzickej osoby. ZKR je preto špeciálnym právnym predpisom komplexne upravujúcim problematiku úpadku fyzických a právnických osôb, spôsoby jeho riešenia a práva a povinnosti všetkých subjektov zúčastnených v tomto procese, t. j. dlžníka, správcu a veriteľov dlžníka. Obsahuje tak procesné ako aj hmotnoprávne ustanovenia, právne vzťahy vzniknuté v tomto procese sú preto veľmi špecifické, presahujúce rámec klasických dvojstranných záväzkov upravených Občianskym zákonníkom. ZKR ani nepripúšťa aplikáciu ustanovení iných zákonov na konkurzné konanie okrem primeranej aplikácie Civilného sporového poriadku (§ 196 ZKR). Medzi správcom a dlžníkom preto nevzniká záväzkový vzťah podľa predpisov občianskeho práva (§ 488 OZ), z ktorého by správcovi vzniklo právo na plnenie voči dlžníkovi (pohľadávka) z titulu odmeny za výkon správcovskej činnosti a povinnosť dlžníka splniť záväzok, tj túto odmenu správcovi uhradiť. Práva a povinnosti účastníkov konkurzného konania a správcu sú komplexne upravené zákonom č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a sledujú účel konkurzného konania, ktorým je speňaženie majetku dlžníka a následné pomerné uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov. Správca má za týmto účelom povinnosť vykonávať správcovskú činnosť v súlade so zákonom, s odbornou starostlivosťou, avšak tieto povinnosti nie sú stanovené primárne vo vzťahu k dlžníkovi v zmysle dvojstranného záväzku podľa § 488 Obč. zákonníka, ale tak voči veriteľom, ako aj konkurznému súdu (ktorý v zmysle § 41 ZKR vykonáva dohľad nad činnosťou správcu) a vyplývajú z jeho postavenia ako takého. Rovnako nároky správcu sú v danom zákone v spojení s vyhláškou č. 665/2005 Z.z. upravené komplexne, t. j. ich vznik, výška ako aj spôsob ich uspokojenia. Za výkon funkcie má správca nárok na odmenu, avšak nie voči dlžníkovi, uhradza si ju priamo, t. j. bez rozhodnutia súdu o jej určení, z preddavku alebo z výťažku zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty (konkurz podľa štvrtej časti). Zo žiadneho ustanovenia ZKR nemožno vyvodit' povinnosť dlžníka zaplatiť správcovi odmenu nad rámec preddavku a výťažku zo speňaženia jeho majetku a teda ani právo správcu požadovať zaplatenie odmeny od dlžníka. Súd len pre úplnosť dodáva, že pokiaľ sa už žalobca dovoľáva aplikácie ustanovení Obč. zákonníka o záväzkoch, tak aj v tomto predpise sú vzájomné práva a povinnosti strán toho-ktorého záväzku upravené jednoznačne tak, že z nich jednoznačne vyplýva povinnosť dlžníka /napr. kupujúceho, objednávateľa diela, nájomcu, atď./ zaplatiť veriteľovi /predávajúcemu, zhotoviteľovi, prenajímateľovi, atď./ odplatu, tj. napr. kúpnu cenu, cenu diela, nájomné. Nárok správcu na zaplatenie odmeny voči dlžníkovi však zo

žiadneho ustanovenia v prvom rade ZKR nevyplýva a zo žiadneho iného zákona tiež nie a ani nemôže. Medzi správcou a dlžníkom, ako už súd uviedol vyššie, žiaden záväzkový vzťah, ktorý by bolo možné aspoň analogicky posudzovať podľa § 488 Obč. zákonníka, nevznikol, a to ani na základe zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ani na základe rozhodnutia konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu, ako tvrdí žalobca; vyhlásením konkurzu sa začína konkurz (§ 167a ods. 3 ZKR) so všetkými hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi účinkami v zmysle § 167b a nasl. ZKR, ktorý proces je vzhľadom na jeho špecifiká komplexne upravený týmto špeciálnym právnym predpisom s výnimkou primeranej aplikácie procesných ustanovení CSP a povinnosť dlžníka zaplatiť správcovi odmenu nikde nestanovuje. Rovnako mylne žalobca interpretuje aj dôvodovú správu k novele zákona. č. 377/2016 Z.z.; pokiaľ totiž dôvodová správa hovorí o tom, že dlžník platí odmenu a náhradu nákladov v konaní o oddĺžení zo svojho majetku buď priamo alebo zo svojho majetku v rámci rozvrhu výťažku, tak uvedené nie je možné interpretovať inak, ako že ju dlžník hradí prostredníctvom pôžičky poskytnutej Centrom právnej pomoci v súlade s § 24h a § 24i zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, ktorú je Centru povinný vrátiť do troch rokov od jej poskytnutia alebo zo svojho majetku v rámci rozvrhu výťažku. Ani dôvodová správa totiž nemôže ísť nad rámec zákona, preto jej interpretácia tak, ako ju predkladá žalobca, nie je prípustná. Žalobca nesprávne interpretuje aj samotný konkurzný proces, interpretuje ho v zmysle dvojstranného záväzku v zmysle občianskeho zákonníka a súd je presvedčený, že tak robí účelovo s cieľom kompenzovať diskrimináciu správcov - platiteľov DPH ku ktorej dochádza v rámci plnenia ich povinností vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Ani táto diskriminácia však nemôže mať za následok úspešné uplatňovanie žalovaného nároku správcu priamo voči dlžníkovi. Vo vyššie uvedených súvislostiach je irelevantné, že dlžník sám inicioval návrhom na vyhlásenie konkurzu vykonanie správcovskej činnosti (pre účely zákona o DPH "služby" podliehajúcej tejto dani); správcovskú činnosť v konkrétnom konkurze vykoná správca ustanovený súdom spôsobom stanoveným zákonom zo zoznamu správcov, t. j. náhodným výberom (§ 40 ods. 1 ZKR), taktisto ustanoveného správcu preto nie je možné vnímať ako "jeho" (dlžníkovho) správcu v zmysle dvojstranného záväzku s povinnosťou správcu poskytnúť plnenie správcovskej činnosti dlžníkovi a povinnosť dlžníka zaplatiť za poskytnuté plnenie odplatu. Nakoniec, princíp uhrádzania odmeny správcu z preddavkov a z výťažku zo speňaženia majetku je v ZKR zakotvený od počiatku jeho účinnosti, tak v konkurzných konaniach podľa druhej časti, ako aj v konaní podľa štvrtej časti, tj, od úpravy účinnej od 01.03.2017. V konkurznej praxi sa stáva, že v konkurze nie je dostatok zdrojov na úhradu odmeny správcu, avšak skutočnosť, že v danom prípade sa priamo predkladateľ zákona a následne aj zákonodarca už od počiatku nevysporiadali so spôsobom uspokojenia paušálnej odmeny podľa § 12a ods. 1 ZKR zvýšenej o DPH podľa § 10 vyhlášky č. 665/2005 Z.z. a uspokojili sa s právnou úpravou, ktorá bez ďalšieho správcov - platiteľov DPH diskriminuje vo výške odmeny oproti správcou, ktorí nie sú platiteľmi DPH, nemôže byť na ťarchu a zodpovednosť dlžníka. Na margo prvostupňových právoplatných súdnych rozhodnutí predložených žalobcom v konaní, ktoré by mali podporiť správnosť jeho argumentácie súd len dodáva, že boli vo väčšine prípadov rozhodnuté kauzálne nepríslušnými súdmi a ako také ani nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (Čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP v spojení s ust. § 196 ZKR). Vychádzajúc z uvedených skutočností súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol.

11. Súd o nároku žalobcu rozhodol v jeho neprítomnosti, keďže žalobca s takýmto postupom súhlasil (podanie zo dňa 07.12.2023), aj keď z jeho podania možno vyvodiť, že tak urobil podmienene, a v prípade, že sa spor bude vyvíjať v jeho neprospech, uplatňoval právo byť s novou obranou voči žalobe oboznámený. K uvedenému súd uvádza, že v zmysle § 179 ods. 1 CSP súd rozhoduje spravidla na prvom pojednávaní, k čom smeruje princíp sudcovskej koncentrácie (§ 153) a povinnosti súdu vo vzťahu ku stranám sporu v zmysle § 167 CSP. Žalobca sa svojim postupom dobrovoľne vzdal práva vyjadriť sa či k tvrdeniam protistrany uvedeným na pojednávaní alebo reagovať na predbežné právne posúdenie veci súdom a súd nie je povinný pre dobrovoľnú neúčast' žalobcu na pojednávaní pojednávanie za týmto účelom odročovať. Súd vzhľadom na vyššie uvedené nezistil žiadne zákonné prekážky pre rozhodnutie vo veci v neprítomnosti strán sporu.

12. Žalovaný bol v konaní úspešný, vznikol mu preto nárok na náhradu trov tohto konania podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní mu však žiadne trovy nevznikli, súd preto žalovanému právo na náhradu trov tohto konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedený, ktorému súdu je určený, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, musí byť podpísaný, datovaný a musí byť uvedená spisová značka tohto konania.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci. Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.